

Corien Oranje

De klas
van juf **fiep**

Meester Bil en de snoepfabriek

met tekeningen van
Marja Meijer

 /columbus

Ter herinnering aan Leen Oranje,
mijn vader,
die zo om meester Bil kon lachen.

Meester Bil en de snoepfabriek
deel 3 in de serie 'De klas van juf Fiep'
Corien Oranje | corienoranje.nl

ISBN 978-90-8543-534-1
NUR 282

Ontwerp omslag: Brainpink.nl
Illustraties: Marja Meijer | marjameijer.nl
Opmaak binnenwerk: Buitenspel, Meppel

© 2023 UITGEVERIJ COLUMBUS - LEEUWARDEN
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Columbus is onderdeel van Jongbloed Christelijke Media.

www.jongbloedmedia.nl

Inhoud

1. De wereld op zijn kop.....	5
2. Gouden snoepkip	12
3. Taart	23
4. Levensgevaarlijk.....	30
5. Ontslagen	36
6. Wij zijn hier voor de rondleiding.....	47
7. Ik moet ineens heel nodig plassen!.....	56
8. Zet die machine uit!.....	61
9. Een slim kind	70

1. De wereld op zijn kop

‘Bewaker!’ roept meester Bil. Hij slaat tegen de metalen deur van zijn cel.

TENG TENG TENG!

‘Kom eens hier!’

Bewaker Gerrie stapt de gang door. Ze draagt een blauw uniform, dat strak om haar enorme buik zit. Er rammelt een sleutelbos aan haar riem.

Meester Bil klapt in zijn handen. ‘Hop hop!’ roept hij.

‘Beetje tempo graag. Ik heb niet de hele dag de tijd.’

Gerrie doet het luikje in de deur van de cel open.

‘Goeiemorgen’, zegt ze. ‘Alles goed met Bil?’

Meester Bil slaat zijn hand tegen zijn voorhoofd.

‘Wat een domme vraag, zeg. Nee. NEE. Natuurlijk is niet alles goed met Bil! Alles is fout! Ik zit in de cel!

Dat is de wereld op zijn kop!’

‘Tja’, zegt Gerrie. ‘Het is ook niet zo slim om in te breken in een museum.* En om een schilderij van Vincent van Gogh te stelen. De zonnebloemen nog wel. Je snapt toch wel dat dat niet hoort.’

‘Pfff’, zegt meester Bil boos. ‘Ik kon er niks aan doen. Het dak van het museum was zo slecht dat ik er doorheen zakte. En toen zag ik dat schilderij met die zonnebloemen. Wat is dat lelijk, dacht ik.

* Dat lees je in *Meester Bil is ... Meester Dief!*

Dat heeft een kind gemaakt. Ik dacht: ik doe iedereen een plezier. Ik neem dat schilderij mee en ik gooi het weg. Dat hoort niet in een museum. Maar ja. Toen kwamen die stomme kinderen. En die dachten dat ik een dief was. Ze gingen achter me aan. Ze haalden de politie erbij. Stelletje klikspanen. Luister, bewaker. Ik wil een bestelling doorgeven. Ik ben morgen jarig. Ik wil graag slagroomtaart bij de koffie.'

Gerrie lacht. 'Taart? Wil jij echt dat ik een taart voor je ga bakken?'

Meester Bil zucht. 'Nee, natuurlijk niet. Ik wil taart van een echte bakker. Geen vieze zelfgebakken taart. Ik wil dat je taart voor me koopt. Bij bakker Bert.' 'Bil, Bil', zegt Gerrie. Ze schudt haar hoofd. 'Hoe vaak moet ik het nog zeggen? Het is hier geen hotel.'

'Dat kun je wel zeggen', gromt meester Bil. 'Want dan zou het nul sterren krijgen, zo slecht is het. Ik kan wel blijven klagen.'

Je moet hier je kamer delen met een boef. Dat kan toch niet! En dan die bedden. Ze zakken door. Er liggen veel te dunne dekens op. Zo kan ik niet slapen.' 'Zielig voor je, Bil', zegt Gerrie. En dan gooit ze het luikje dicht.

'Ho ho!' roept meester Bil. 'Was ik al uitgepraat? Nee, ik dacht het niet! Als ik jouw meester was, dan zou ik jou nu in de hoek zetten. Nee, nog erger!'

Ik zou je met je eigen tandenborstel mijn schoenen laten poetsen! Ik zou je opsluiten in het spinnen-hok! Ik zou je van school gooien!’

Het luikje gaat niet open. Bewaker Gerrie is weg. ‘Schande!’ zegt meester Bil. Zijn snor trilt. ‘Ik heb dat mens nog niet verteld wat het ergste van alles is! Die wc! Er zit niet eens een deur voor! Dus ik moet elke dag toekijken hoe die vent daar zit te stinken op de wc. Bah. En komt er ’s morgens iemand de boel schoonmaken? Nee hoor. Dat moet je zelf doen.

En dan ook nog dat vieze eten dat je hier krijgt. Het is een schandaal. Het minste wat ze voor me kunnen doen is zorgen voor taart.

En voor snoep.’

‘Snoep?’ zegt de man die bij meester Bil in de cel zit. Zijn ogen worden groot.

‘Ja, Pier’, zegt meester Bil. Hij zakt neer op zijn stoel. ‘Snoep. Dat mis ik nog het meest.’ Hij zucht.

‘Drop. Spekkies. Lolly’s. Bonbons.

Snoepwormen. Kikkertjes.

Toverballen. Kauwgum.

Ik heb het gewoon nodig.

Dat was het enige voordeel aan

meester zijn. Dat je veel snoep kon eten.

Ik kreeg het altijd als ze jarig waren, die kleine ratten. Maar meestal kon ik het gewoon afpakken.'

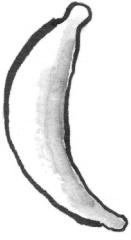
'Wat!' zegt Pier. 'Pakte jij snoep af van kleine kinderen?'

Meester Bil snuift. 'Ja! Natuurlijk! Wat denk je dan? Kinderen moeten helemaal geen snoep! Dat is slecht voor ze! Komt omdat ze van die slappe tanden hebben. Die zo uit hun mond vallen als ze snoep eten. Ik had een meisje in mijn klas dat op een toffee beet. En het volgende moment was het janken. "Meester, meester, mijn tand is eruit!" Lag er een toffee met een tand erin op tafel. Smerig gezicht! Zonde van de toffee!

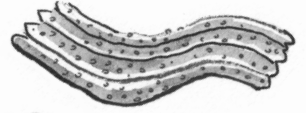
"Het is je eigen schuld, dom kind", zei ik. "Je moet ook geen snoep eten!"

Nog harder huilen. Ik zei: "Stop met dat gejack. Daar word je lelijk van! En moet je dat gat in je mond zien! Je staat voor gek. Je gebit lijkt wel een fietsenrek. Laat dit een les voor je zijn! Nooit meer snoep eten." Ik ben een goede meester. De beste. Ik wil niet dat kinderen hun tanden verliezen. Daarom pak ik altijd snoep van kinderen af. Daar doe ik een goede daad mee. Ik zou een medaille moeten krijgen. Maar krijg ik die? Nee!'

'Het leven is oneerlijk', zegt Pier somber. 'Dat heb ik ook gemerkt. Weet je waar ik werkte? Bij snoep-fabriek Lolland.

Daar maken ze alles. Lolly's.
Spekkies. Zure matten. Zoute matten.
Zoete matten. Schuimpjes. Colaflesjes.
Banaantjes. Snoep waar je
tong blauw van wordt.'

'Dat klinkt als een geweldige baan!'
zegt meester Bil. 'Een stuk beter dan
lesgeven aan vervelende kinderen.'

'Dat was het ook', zegt Pier. 'Ik was
hoofd inpakker. Ik was goed in mijn werk. Maar de
baas wou me niet meer. Ze zei dat ik een dief was.'
'En was dat zo?' vraagt meester Bil.

'Natuurlijk niet!' zegt Pier verontwaardigd. 'Oké, ik
nam weleens wat snoep mee naar huis. Gewoon
voor vrienden en familie. Een jarige buurman. Mijn
oude moeder. De voetbalclub. Je snapt wel. Hier en
daar een doosje.'

Maar ja. De baas kwam erachter. En was ze blij dat
ik zo gul was? Kreeg ik een medaille? Nee! Ze zei
tegen de politie dat ik een dief was. En nu zit ik hier.
Zo oneerlijk. Alleen maar om een paar doosjes
snoep.'

Meester Bil schudt zijn hoofd. 'Vreselijk', zucht hij.
'Sommige mensen snappen er niks van. Dus je deed
wat aardigs ...'

'Precies', zegt Pier. 'En toen sloten ze me op.'

'Ik kan me voorstellen dat je daar kwaad van
wordt', zegt meester Bil.

‘Erg kwaad’, zegt Pier. Hij balt zijn vuisten. ‘En weet je waar ik helemaal kwaad over ben?’ Hij houdt een krant omhoog. ‘Mijn baas heeft gisteren de gouden snoepkip gewonnen. Dat is de prijs voor het beste snoep van het jaar.’

‘Een gouden kip?’ zegt meester Bil. ‘Is die echt van goud?’

‘Ja’, zegt Pier. ‘Hij is heel veel geld waard. Wel honderdduizend euro.’

‘Aha ...’ zegt meester Bil langzaam. ‘Zeg Pier. Ik heb ineens een heel goed plan. We gaan wraak nemen. We gaan die snoepfabriek overvallen, en we gaan al het snoep stelen. En die gouden snoepkip stelen we ook.’

Pier stompt met zijn vuist op tafel. ‘Ja!’ zegt hij.

‘Dat moeten we doen! Dat zal ze leren!’

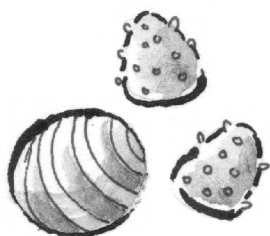
‘Dan hebben wij genoeg snoep voor ons hele leven’, zegt meester Bil zacht voor zich uit. ‘En ik kan snoep verkopen. Voor veel geld. Zodat ik heel rijk word. En nooit meer hoef les te geven op een school. Want dat is vreselijk. Ik haat kinderen.’

‘Maar ja. Hoe ontsnap je uit een gevangenis? De muren zijn van beton. De deur is van metaal.’ Pier kijkt door het raampje naar beneden. ‘En we kunnen ook niet door het raampje. Het is veel te hoog boven de grond. Dan breken we onze armen en onze benen. En dan kunnen we niet meer wegrennen.’

‘Pier’, zegt meester Bil. ‘Jij hebt het buskruit ook niet uitgevonden hè?’

‘Nee, dat klopt’, geeft Pier toe.

Meester Bil knikt. ‘Dat dacht ik al. Laat het denkwerk nou maar aan mij over. Dan komt het helemaal goed.’

2. Gouden snoepkip

‘Ha, jongens en meisjes!’ zegt juf Fiep. ‘Goeiemorgen!’ Kas loopt naar de deur en wijst naar het handje. Juf en hij slaan hun vuist tegen elkaar aan. Roos tikt op het plaatje met het hart. Juf geeft haar een knuffel.

Rik wijst naar het plaatje met het dansende poppetje. Juf Fiep doet een dansje, en Rik doet mee. ‘Wat kun je toch goed dansen, Rik!’ zegt juf Fiep. ‘Jij ook hoor, juf’, zegt Rik. ‘Voor een ouwe vrouw.’ ‘Wat!’ roept juf.

Rik lacht. ‘Grapje!’

Daar komt Eef. Ze steekt haar hand op. ‘Ik ga niet dansen hoor’, zegt ze. ‘En ik geef jou ook geen knuffel, juf.’

‘Helemaal goed, Eef’, zegt juf Fiep. Ze zwaait naar Eef. ‘Wij doen het zo hè?’

‘Ja’, zegt Eef. ‘Juf, zal ik vast de boeken klaarleggen? Dan kunnen we meteen aan het werk.’

‘We gaan eerst in de kring!’ zegt juf. ‘Ik wil weleens horen wat jullie dit weekend gedaan hebben.’

‘Mag ik eerst?’ roept Kas, als ze in de kring zitten. ‘Juf, wij hebben vrijdag gewonnen met voetbal. Saar heeft het doelpunt gemaakt.’

‘Hé!’ zegt Saar boos. ‘Dat wou ik zeggen!’
‘Vertel jij me straks precies hoe het ging, Saar’,
zegt juf Fiep. ‘Want ik wil er alles over weten.’
‘Ik heb gisteren pannenkoeken gehad’, zegt Tom.
‘Raad eens hoeveel, juf.’
‘Drie?’ zegt juf Fiep.
‘Meer’, zegt Tom.
Juf denkt na. ‘Toch geen vijf?’
‘Acht!’ zegt Tom trots.
‘Wow!’ roept Rik. ‘Dat is echt veel.’
‘En ze waren zo groot’, zegt Tom, en hij houdt zijn
handen zo ver mogelijk uit elkaar.
‘Ik heb een heel dik boek gelezen’, vertelt Eef. ‘Het
was wel meer dan duizend bladzijden.’
‘Over de boomhut zeker’, zegt Kas. ‘Die boeken zijn
heel dik.’
Eef schudt haar hoofd. ‘Nee. Oorlog en vrede. Zo
heet het.’
‘Waar ging het over?’ vraagt juf Fiep.
‘Over oorlog’, zegt Eef. ‘En over vrede. Dat oorlog
voeren heel dom is. Het loopt nooit goed af.’
‘Hm’, zegt Kas. ‘Dat hoef je toch niet in een boek te
lezen. Dat weet ik zo ook wel.’
‘Dan ga jij toch lekker verder met je stomme boom-
hut!’ zegt Eef boos.
‘De boomhut is leuk!’ roept Kas. ‘En ook heel grappig!’
‘Kom op, jongens’, zegt juf Fiep. ‘Alle boeken zijn
goed. Dat weten jullie toch? Als je maar leest. Roos,

ik ben heel benieuwd. Wat wil jij vertellen?’

‘Mijn moeder heeft een prijs gewonnen, juf!’ zegt Roos trots. ‘De gouden snoepkip! Dat is de prijs voor het beste snoep van het jaar!’

‘Wat goed!’ roept juf Fiep. ‘Het beste snoep van het jaar! Ik ben heel benieuwd wat dat voor snoep is.’

‘Ik heb het bij me’, zegt Roos. ‘Ik mocht het meenemen voor de klas.’ Roos haalt een doos uit haar rugzak.

‘Ha lekker!’ roept Rik. ‘Lolly’s!’

‘Dit zijn geen gewone lolly’s’, zegt Roos. ‘Het zijn toverbal-lolly’s! Toverballen op een stokje. Je moet een toverbal toch steeds uit je mond halen? Om te zien wat voor kleur hij heeft?’

